

Hynek Jeřábek

Má sociologická dobrodružství

Lidé, místa,

vědecká setkání

KAROLINUM

Má sociologická dobrodružství

Lidé, místa, vědecká setkání

Hynek Jeřábek

Vydala Univerzita Karlova

Nakladatelství Karolinum

Praha 2025

Redakce Jiří Ryba

Grafická úprava Zdeněk Ziegler

Obálka a sazba DTP Nakladatelství Karolinum

Vydání první elektronické, podle druhého tištěného,
v Karolinu prvního

© Univerzita Karlova, 2025

© Hynek Jeřábek, 2025

Photography © Hynek Jeřábek, 2025

ISBN 978-80-246-6001-1

ISBN 978-80-246-6007-3 (pdf)

Univerzita Karlova
Nakladatelství Karolinum

www.karolinum.cz
ebooks@karolinum.cz

od roku 2021 součást Nakladatelství Karolinum

PODĚKOVÁNÍ K PRVNÍMU VYDÁNÍ

Děkuji své rodině, manželce a dvěma synům, za všestrannou podporu. Vždy znovu mě vypravovali do světa a trpělivě na mě čekali. Za celoživotní inspiraci děkuji svým nezištným přátelům. Někteří byli mými generačními druhy, jiní mými mentory, učiteli: Jan Řehák, Jiří Večerník, Michal Illner, František Zich, Miloš Petrusek. V cizině to byli zvláště: Paul Martin Neurath, Elisabeth Noelle-Neumannová, Peter Katzenstein, Anton Amann, Erhard Roy Wiehn a David Morrison, a to často i na dálku. A třetí okruh přátel tvoří několik generací mých studentů, pozdějších spolupracovníků. Za rychlé a pečlivé vydání této knížky patří mé poděkování Sociologickému nakladatelství (SLON) a Jiřímu Rybovi.

V Hořovicích 6. prosince 2019
Hynek Jeřábek

PODĚKOVÁNÍ KE DRUHÉMU VYDÁNÍ

Děkuji Nakladatelství Karolinum a opět redaktorovi Jiřímu Rybovi za přípravu a realizaci 2. vydání.

V Hořovicích 10. dubna 2025
Hynek Jeřábek

Obsah

ÚVODEM /9

PŘEDMLUVA K DRUHÉMU VYDÁNÍ /10

PROLOG K NAŠÍ SVOBODNÉ SOCIOLOGII /11

Kapitola 1

POPRVÉ V AMERICE /19

Kapitola 2

MEZINÁRODNÍ PROJEKT PROFESORA KATZENSTEINA /25

Kapitola 3

„BÁBELSKÁ“ KNIHOVNA /29

Kapitola 4

ELISABETH NOELLE-NEUMANNOVÁ A JEJÍ VÝZKUMNÝ
ÚSTAV /34

Kapitola 5

PAUL NEURATH A ARCHIV PAULA LAZARSFELDA VE VÍDNI /38

Kapitola 6

JEDENÁCTÉ ZÁŘÍ A NÁŠ „HASIČSKÝ PROJEKT“ /46

Kapitola 7

CADENABBIA A JEJÍ METODOLOGICKÉ SEMINÁŘE /54

Kapitola 8

MOJI SKVĚLÍ DOKTORANDI /60

Kapitola 9

PAUL LAZARSELD A VÍDEŇSKÁ KONFERENCE K DĚJINÁM
SURVEY RESEARCH /64

Kapitola 10

PÉČE O SENIORY V RODINĚ /68

Kapitola 11

MEZIGENERAČNÍ SOLIDARITA A INDEX RODINNÉ
SOUDRŽNOSTI /73

Kapitola 12

FENOMÉN SCHWARZENBERG A PREZIDENTSKÉ VOLBY
V ROCE 2013 /79

Kapitola 13

POČÁTKY EMPIRICKÉHO SOCIÁLNÍHO VÝZKUMU V USA /86

Kapitola 14

KONFERENCE ICA V PRAZE, ELIHU KATZ
A THORSTEIN VEBLEN /92

Kapitola 15

PAUL LAZARSELD A POVÁLEČNÝ ÚSPĚCH KOLUMBIJSKÉ
SOCIOLOGICKÉ ŠKOLY /97

Rozuzlení

SHRNUTÍ A ZÁVĚRY /101

VÝBĚROVÁ LITERATURA /109

Úvodem

Mé výzkumy jsou téměř vždy propojeny s místy, v nichž vznikaly, a s lidmi, bez jejichž nápadů, hypotéz a úsilí by má sociologie nemohla být dobrodružstvím poznávání. Bez nich by se mé výzkumné snažení buď vůbec neuskutečnilo, vyvíjelo by se jinak, anebo by nedospělo k potřebným výsledkům.

Za svůj dobrodružný život sociologa-výzkumníka vděčím především lidem, které jsem zblízka poznal, kteří mi pomohli, kteří mě formovali, důvěřovali mým upřímným snahám při hledání souvislostí ve složitém sociálním světě. Dostal jsem se na místa konání slavných výzkumů, významných konferencí, do prostředí, v němž výzkumníci dlouho přede mnou usilovali o poznávání světa lidí kolem nás.

Chtěl bych se podělit se čtenáři této malé vzpomínkové knížky o zážitky, které provázely mé snahy porozumět světům a aktivitám lidí někdy v čase již dosti vzdáleném.

Předmluva k druhému vydání

Co k napsaným příběhům dodat? Snad jen prozradit motiv nového vydání. První vydání jsem připravil pro své přátele a požádal jsem Jiřího Rybu, zda by dokázal vydat malou knížku ve vydavatelství SLON tak rychle, abych ji mohl rozdat svým přátelům při příležitosti svých kulatých narozenin na Silvestra 2019. Díky, povedlo se. První vydání mělo jen sto výtisků a je již dávno rozebrané. Druhé vydání je určeno především vám, moji studenti, a vlastně všem mladším generacím sociologů. Rád bych také vám, milí noví čtenáři, ukázal svůj pohled na svět. Také s vámi bych se chtěl podělit o své dojmy a zážitky z cest a výzkumů. Nabízím vám ta svá sociologická dobrodružství, která jsem si naplno užíval. Knižku jsem soustředil na část svého výzkumnického života, v níž jsem se mohl rozhodovat svobodně, kam pojedu a co budu zkoumat. Právě proto má knížka začíná až v předvečer velkých společenských změn roku 1989. Přednášky na fakultě, články a konferenční vystoupení seznamují s výsledky výzkumů.

A v této knížce můžete nahlédnout za oponu. Jak vznikaly mé výzkumné otázky? Kdo byli mí přátelé a spolupracovníci? Co zkoumali doktorandi, s nimiž jsem spolupracoval? Kdo ze sociologů byl mým vzorem? S kým jsem se setkal a o kom jen píší? Doufám, že stránky této knížky pootevírají dveře do mé sociologické dílny. Zvu vás, abyste má sociologická dobrodružství prožili v duchu se mnou.

V Hořovicích 10. dubna 2025
Hynek Jeřábek

Prolog k naší svobodné sociologii

Rok 1988. Společnost ve své většině ještě spí. Jsme před „Palačovým týdnem“. Od konce roku 1987 sice vycházejí každý měsíc samizdatové Lidové noviny, ale není snadné se k nim dostat. Ještě se nepodepisuje ani petice „Několik vět“. Sociologie ale již nespí. Miloslav Petrušek s Josefem Alanem vydávají Sociologický obzor, sice jen v několika exemplářích, jako samizdat, ale s vlastními názory a bez cenzury. Miloslav Petrušek je pozván Antonínem Matějovským, aby pracoval v Ústavu pro filosofii a sociologii ČSAV. Ivan Gabal s Petrem Matějí a Vladimírem Rakem využívají data z výzkumu sociální struktury po svém, k analýze životního způsobu a vzdělanostní struktury. Ivo Možný zkoumá manželské páry vysokoškoláků a začíná systematicky budovat sociologii rodiny. Jiřina Šiklová provádí hlubokou a zasvěcenou analýzu „šedé zóny“. (Šiklová, 2015) Martin Bútora vydává sociologickou analýzu podrobně seznamující s problémem alkoholismu. Slovenští kolegové se angažují v boji za zlepšení životního prostředí v Bratislavě i jinde. Jiří Večerník, Michal Illner, Jiří Musil a další posílají své práce do ciziny a mají na ně pozitivní ohlas. Československá sociologická společnost (ČSSS) se chystá na své valné shromáždění, které se bude konat v polovině prosince spolu s konferencí v malém sále Paláce kultury, jak se tehdy nazývalo dnešní Kongresové centrum na konci pražského Nuselského mostu.

Sociologická společnost má 639 řádných členů a velký počet z nich se podílí na akcích dvanácti sekcí a šesti místních poboček. Mnohé z odborných sekcí a regionálních poboček pravidelně pořádají půl-, celodenní a často i týdenní výjezdové semináře. Aktivita členů je vysoká. Mnozí ze sociologů se odborně realizují právě v činnosti sekcí. Metodologická sekce již několik let pravidelně pořádá týdenní kurzy „Kapitoly ze sociologických metod a technik“ pod vedením Jana Řeháka. Ti, kteří zde přednášejí, by

jinak, například na univerzitě, učit nemohli. Ivo Možný a jeho kolegové z Brna organizují také podobné vícedenní akce. Takže pro plánované valné shromáždění společnosti se schází v sekretariátu ČSSS velké množství návrhů do kandidátky pro nastávající volby pětačtyřicetičlenného hlavního výboru a jeho devíti náhradníků. Ze zvolených členů hlavního výboru pak bude zvolen reálný mocenský orgán, devatenáctičlenné předsednictvo, které povede ČSSS po další tři roky.

S tímto rituálem, který se odehrával každé tři roky, jsem byl detailně obeznámen. Byl jsem dlouholetým tajemníkem sekce metod. Do ČSSS mě pozval Jan Řehák ještě jako svého studenta v roce 1972. A zájem o metodologii i o práci v sociologické společnosti mi zůstal i nadále. Pokaždé jsme za výbor sekce posílali návrhy na kandidátku hlavního výboru. Část našich návrhů nebyla přijata vůbec a část vždy skončila na kandidátce pro náhradníky. Je třeba vysvětlit, že v praxi, přestože to nebylo nikde ve stanovách uvedeno, probíhala volba členů hlavního výboru a volba náhradníků zvlášť. Členy hlavního výboru se mohli stát jen ti, kteří byli vytištěni na „kandidátce pro hlavní výbor“. Kdo byl vytištěn na „kandidátce pro náhradníky“, mohl být zvolen jen náhradníkem. Existuje vůbec nějaká šance tento rituál narušit? O tom jsem usilovně přemýšlel.

V čele předsednictva vždy zasedaly osoby předem schválené „partajními“ orgány. Mezi nimi Karel Rychtařík, hlavní ideolog oficiální sociologie, Jaroslav Kohout a Juraj Zvara, dosavadní předsedové Československé a Slovenské sociologické společnosti, Lubomír Vacek, Alexander Fazik a další nomenklaturní kádry normalizačního období. Předem bylo rozhodnuto, koho soudruzi zvolí předsedou a místopředsedy a koho vědeckým tajemníkem, aby „vše dobře fungovalo“ zase po další tři roky. V sekretariátu ČSSS se tentokrát sešlo opravdu velké množství návrhů na členy hlavního výboru ze všech sekcí a poboček. A mezi návrhy se již objevila jména, která by si ještě před třemi lety málokdo troufl vážně navrhnout: Miloslav Petrusek, Ladislav Rabušic, Zora Bútorová, Soňa Szomolányiová, Vladimír Krivý. Byli tam ale i Jiří Buriánek, Ivo Možný, Juraj Schenk, Helena Woleková, Jiří Musil, Jiří Linhart a další aktivní sociologové. Za sekci metod jsem byl na kandidátce také.

Tajemník společnosti Lubomír Vacek, který vedl administrativu valného shromáždění, možná ještě s dalšími členy

dosavadního předsednictva, sestavil z došlých návrhů dvě kandidátky: kandidátku na 45 členů hlavního výboru a kandidátku na devítku náhradníků. Ti se mohli ujmout role člena výboru jen tehdy, když někdo z výboru odešel, což bývalo velmi zřídka. Náhradníci jsou tedy sice zvoleni, ale vlastně odsouzeni k nečinnosti. Na kandidátce členů hlavního výboru byli napsáni vedle aktivních členů sekci a poboček především prověřeni členové strany a vedoucí představitelé československé normalizační sociologie. S nimi se pak počítalo, že naplní vládnoucí předsednictvo. Jmenujme některé z nich: František Charvát, Jaroslav Kohout, Lubomír Vacek, Alexander Fazik, Juraj Zvara a další. Na kandidátce náhradníků byli uvedeni ostatní navržení. S jejich podílem na řízení sociologické společnosti se však reálně nepočítalo.

Kandidátky byly vytištěny a každý člen Československé sociologické společnosti dostane při registraci, tedy před začátkem valného shromáždění, do rukou společný „Návrh kandidátky členů, náhradníků hlavního výboru a revizorů“ na jednom papíře, pěkně rozdělený do tří jasně nadepsaných oddílů. Volby se uskutečnily v odpolední části programu 13. prosince 1988. Předchozí den, 12. prosinec, a poté i následující dopoledne jsou věnovány vědecké konferenci.

Když jsem se zamýšlel nad touto svou glosou, prohlédl jsem, co již bylo k tématu napsáno. Pak jsem dokonce podrobně prošel materiály k valnému shromáždění uložené v archivu ČSSS. Tam jsem našel i vytištěný vzor kandidátky a stenografický záznam z jednání valného shromáždění. Ve výběru korespondence Miloslava Petruska a Aleny Miltové s Martinem a Zorou Bútorovými z let 1985 až 1989 (*Ale snad i pro toto jsme žili, ne?*, 2016) jsem našel důležitou charakteristiku atmosféry tehdejší konference včetně vysvětlení konfliktu, který se odehrál během kulatého stolu k sociologické teorii, který byl součástí večerního programu konference den před konáním valného shromáždění. Tento kulatý stůl jsem 12. prosince nenavštívil. Měli jsme v té době paralelní kulatý stůl k metodologickým problémům sociologického výzkumu. Martin Bútor v dopise Alence a Milanovi píše: „Priebeh okrúhleho stola možno považovať za jednu z okolností, ktoré prispeli k nie celkom očakávanému výsledku voľby členov hlavného výboru ČSSS a jeho predsedníctva...“ (*tamtéž*: 300) Co se vlastně stalo na konferenci, při tomto kulatém stole? Martin Bútor to líčí slovy: „Do polemiky s Karлом

Rychtaříkom, koryfejom ‚jedinej vedeckej‘ marxisticko-leninskej sociológie razantne vstúpil ako prvý Pavol Frič. Karel Rychtařík odpovedal útokom ad personam... To vyvolalo pobúrenie... rozvinuli Fričovu argumentáciu (Daniela Schenková, Soňa Szomolányi, Vladimír Krivý a ďalší). Rychtařík sa ocitol so svojím stanoviskom osamotený...“ (*tamtéž*: 299) Ještě podrobněji vylíčil důvody prohry nomenklaturního křídla sociologie při volbách orgánů Československé sociologické společnosti na valném shromáždění Miloslav Petrusek v samizdatovém Sociologickém obzoru vydaném krátce po těchto událostech koncem roku 1988: „Je nesporné, že výsledek voleb byl důsledkem souběhu řady okolností. Především nepochybně dlouhodobé nespokojenosti s tím, jak je společnost vedena a kým, za druhé tím, jak se čelní představitelé oboru prezentovali na bezprostředně předcházející vědecké konferenci – nejen odborně, ale samozřejmě implicitě i morálně... a za třetí průběhem kulatého stolu o sociologické teorii...“ Petrusek tuto analýzu uzavírá slovy: „Tak to je stručný, funkční a v mnohém vědomě neúplný popis toho, co se fakticky stalo v Paláci kultury na sklonku roku 1988 v sociologické obci...“ (Petrusek, 1988)

Uskutečnění této volební změny komentoval Miloslav Petrusek jednou větou v úvodu zprávy: „Jediná změna ve standardním volebním aktu, která byla po ostré diskusi provedena, spočívala v tom, že náhradníky se stanou ti, kteří dostanou nejméně hlasů, což odpovídá vcelku logice a zdravému rozumu – demokracii ponecháme prozatím stranou.“ (*tamtéž*)

Snad si mladší generace sociologů, kteří tam tehdy nebyli, zaslouží dozvědět se něco víc o „ostré diskusi“ a následné „jediné změně ve volebním aktu“. Ono to totiž vůbec nebylo tak jednoduché. Přípravy na volby hlavního výboru Československé sociologické společnosti byly totiž na obou stranách: Nomenklaturní křídlo, představované na scéně Lubomírem Vackem, mělo připravený „standardní volební akt“. A ti, kteří alespoň trochu věřili v možnost demokratické změny, připravili v sekcích a pobočkách smysluplné návrhy rozumných lidí do kandidátky na členy hlavního výboru. A, co se později ukázalo také jako docela důležité, navrhli čestné lidi i do volební komise. Tu vedla profesorka Jaroslava Bauerová a ze zápisu volební komise víme, že členy komise byli mimo jiné Martin Potůček a Ota Sedláček. Co na tom, že soudruh Vacek se soudruhem Rychtaříkem a dalšími

připravili dvě kandidátky? Dosti důležité bylo, že všechna jména kandidátů byla vytištěna a že společný návrh kandidátky, sice rozdělený na části, ale vytištěný na jednom papíře, byl připraven k rozdělení všem řádným členům Československé sociologické společnosti při registraci na začátku valného shromáždění. Sešlo se a posléze volilo 184 členů společnosti.

O polední přestávce mezi konferencí a valným shromážděním jsem si jel zařídit pár maličkostí na své pracoviště v Jilské 1. Jedu metrem C a pak linkou A na Můstek. Jdu podzemní chodbou až k výstupu z trasy B, jak mám ve zvyku. V hlavě mi dozrává nápad, k jehož uskutečnění budu sice potřebovat podporu všech rozumných členů Československé sociologické společnosti, ale za pokus to stojí. Definitivně se rozhoduji až na jezdících schodech na Můstku. Každý, kdo zná ty schody dostatečně dlouho, pamatuje si, že původně byly všechny očíslované, pěkně popořadě od jedné až třeba do stovky, podle délky schodů. Vyjízďel jsem první schody z vestibulu metra do podzemní haly s turnikety a napadlo mě vyběhnout pár schodů tak, abych dojel nahoru na schodu označeném číslem 1. Povedlo se! Druhé, kratší schody, vedou od haly s turnikety nahoru do podchodu pod Jungmannovým náměstím. Zkusil jsem ještě jednou zdolat asi desítku schodů tak, abych dojel opět na jedničku. Zase se povedlo! „Když se mi to povede ještě potřetí,“ řekl jsem si, „vystoupím na valném shromáždění se svým návrhem a nedám se za žádnou cenu odbýt!“ Třetí schody vedly již na povrch, do ulice 28. října. Pospíšil jsem si, několik schodů bylo třeba vystoupat za jízdy, zadýchal jsem se, ale vystoupil jsem v cíli, tedy nahoře, ze schodu č. 1. „Musí se to povést!“ řekl jsem si.

Odpoledne jsem pečlivě sledoval průběh valného shromáždění. Vědecký tajemník společnosti Lubomír Vacek zprvu, jako přípravu k volbám a patrně ve spolupráci s předsedkyní volební komise Jaroslavou Bauerovou, seznámil přítomné se zněním obou kandidátek, které všichni drželi v rukou, a když se na závěr formálně zeptal, zda má někdo další návrhy, přihlásil jsem se. Dostal jsem slovo. Navrhl jsem co možná nejsrozumitelněji, aby volby, které byly podle stanov tajné, proběhly tak, že všichni vyberou potřebný počet jmen z obou kandidátek, a tak zvolí výbor. Navržení z kandidátek, z obou dohromady, kteří dostanou nejvíce hlasů, se stanou členy hlavního výboru. A ti, kteří budou za nimi, dostanou méně hlasů, se stanou náhradníky.

Předsedající něco zamumlal a chystal se pokračovat v připraveném sledu programu, jak to měl domluveno s nomenklaturním předsednictvem. Jako bych nic neřekl. Přihlásil jsem se o slovo tedy znovu. „Žádám, aby bylo o mém návrhu hlasováno v plénu, nyní, tady na místě.“ Ruch v sále nasvědčoval tomu, že někteří lidé pochopili, o co jde. Lubomír Vacek a ještě někdo další z předsednictva se snažili zpochybnit návrh z procedurálních důvodů. Drze jsem se přihlásil ještě potřetí a zopakoval navrženou, poměrně jednoduchou proceduru. Zkusil jsem vysvětlit, že legitimita zvoleného výboru bude rozhodně vyšší. Návrhy vyšly svobodně ze všech poboček a sekcí, byly řádně projednány předsednictvem a obě kandidátky byly předem schváleny hlavním výborem. Takže jde vlastně jen o potvrzení vůle všech členů Československé sociologické společnosti jejím vrcholným orgánem – valným shromážděním. Nepamatuji si sice přesně svá slova, ale právě tuto vrcholně demokratickou proceduru jsem chtěl zdůraznit. Přihlásil se o slovo Vladimír Krivý ze Slovenska a podpořil můj návrh. Vystoupila slovenská socioložka Helena Woleková a hlasování také podpořila. Pamatuji si, že na podporu návrhu vystoupil ještě Ladislav Rabušic z Brna a patrně ještě někdo z českých sociologů, pravděpodobně to mohl být Martin Potůček. Nakonec předsedající nechal shromáždění hlasovat aklamací o mém návrhu a návrh byl viditelnou většinou přítomných přijat.

Volební komise připravila na základě hlasování pléna zpřesněnou proceduru voleb. Díky tomu, že všechna jména byla natištěna na jednom papíře, a to na jedné straně A4, nehrozila žádná formální pochybení. Přistoupili jsme k volebním urnám k tajnému hlasování.

Po sečtení hlasů nezůstal z nomenklaturního plánu kámen za kamení. Juraj Zvara a Karel Rychtařík, s nimiž se najisto počítalo do nejvýznamnějších funkcí v předsednictvu, nebyli zvoleni vůbec, nedostali nadpoloviční počet hlasů. Z původní kandidátky funkcionářů připravených pro významnější role v předsednictvu byli do hlavního výboru zvoleni jen dva opravdoví čeští sociologové – Blanka Filipčová a František Zich. Ze Slováků mně známý Robert Roško. Členové si jich vážili za jejich vědeckou práci, za jejich výzkumy, a tak je zvolili. Naopak, dalších sedm z původně navržených, většinou význačných funkcionářů, bylo odsunuto do pozice nic nerozhodujících náhradníků. Byli mezi

nimi profesor Jaroslav Kohout, František Charvát, Alexander Fazik i Lubomír Vacek. Za významné je třeba považovat zejména to, že nejméně čtyři členové ČSSS, s nimiž se počítalo na funkci předsedy, místopředsedy, dalšího stálého člena předsednictva, a pravděpodobně i tajemníka, tedy soudruzi Kohout, Zvara, Rychtařík a Vacek, nebyli vůbec zvoleni do hlavního výboru. Nemohli tedy být ani v předsednictvu, natož pak ve významných řídicích pozicích.

Všichni ti, kteří byli původně napsáni na listinu náhradníků, se stali členy hlavního výboru: Jiří Buriánek, Martin Cejp, Jiří Drtil, Václav Hradecký, Ivo Možný, Miloslav Petrušek, Ladislav Rabušic, Věra Trnková a Zora Bútorová. Za členy hlavního výboru byli zvoleni mnozí další sociologové aktivně pracující v sekcích a pobočkách. Po skončení těchto voleb se sešli členové právě odhlasovaného hlavního výboru a zvolili nové předsednictvo. Díky tomu, že se zhroutil původní nomenklaturní plán obsazení předsednictva, dostali se do něj již mnozí významní představitelé budoucí „polistopadové sociologie“, například Jiří Musil, Juraj Schenk, Helena Woleková, Jiří Linhart a také jeden z listiny náhradníků – Miloslav Petrušek, a to rok před listopadem 1989. Funkci předsedy pro další období převzal František Zich a místopředsedy se stali Blanka Filipcová, Robert Roško a Jan Burian. Tedy lidé, s nimiž soudruzi na tyto funkce původně nepočítali. Na snahu Lubomíra Vacka zpochybnit právoplatnost voleb odpověděla schůze nového předsednictva pod vedením Františka Zicha jednoznačným výrokem, že volby proběhly podle pravidel. (Archiv ČSSS)

Následující změny, k nimž došlo rok poté v prosinci 1989, vyličil Miloslav Petrušek od řečnického pultu mimořádného valného shromáždění, které se sešlo 23. ledna 1990, těmito slovy: „Byla zvolena skupina pro přípravu mimořádného valného shromáždění, jejímž vedením jsem byl pověřen.“ (Stenografický záznam, Archiv ČSSS) Vzpomínám si, že jsme pak Milanu Petruskovi právě pro toto zimní období, v němž si připravoval novou koncepci sociologie, říkali „zimní král“. Týž den, v úterý 23. ledna, pak mimořádné valné shromáždění ČSSS zvolilo, tehdy již zcela svobodně, nové orgány sociologické společnosti.

Co se vlastně stalo 13. prosince 1988. Z čela Československé sociologické společnosti byla demokratickými volbami vyloučena skupina lidí, kteří do té doby mocensky ovládali tuto

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Má sociologická dobrodružství.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.